

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobce: **M. H.**, IČ:, místo podnikání, zast. JUDr. Miroslavem Bukovjanem, advokátem se sídlem Jánské náměstí 266/6, 350 02 Cheb, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2013, č. j. 4264/1.30/13/14.3

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 12. 2013, č. j. 4264/1.30/13/14.3, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.114 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Miroslava Bukovjana, advokáta, se sídlem Jánské náměstí 266/6, 350 02 Cheb.
- III. Žalovanému se **n e p ř i z n á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

Žalobce se svou žalobou ze dne 4. 2. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 12. 2013, č. j. 4264/1.30/13.14.3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro

Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále také „správní orgán prvního stupně“ či „prvostupňový orgán“) ze dne 19. 9. 2013, č. j. 16588/6.72/13/14.3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

V řízení před správním orgánem prvního stupně byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, kterého se žalobce dopustil tím, že na provozovně „P. E.“ a „U. E.“ umožnil výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti paní L. M., nar., která v době kontroly dne 20. 11. 2012 vykonávala práci prodavačky mimo pracovněprávní vztah. Za spáchání zde specifikovaného správního deliktu byla žalobci dle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 250.000 Kč.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal, že věc byla správním orgánem prvního stupně nesprávně posouzena, neboť nebylo náležitě zohledněno, že fyzická osoba, již měl žalobce umožnit výkon nelegální práce, je jeho dlouholetou družkou. Žalobce poukázal na skutečnost, že zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, neumožňuje zaměstnávání manžela a tedy jednání, jímž by umožnil výkon práce mimo pracovněprávní vztah své manželce, by nenaplněovalo znaky skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Dle názoru žalobce přitom existuje jen zanedbatelný rozdíl mezi trvalým soužitím druha a družky (v daném případě již 20 let) a soužitím manželským. Pakliže tedy žalobce umožnil výkon práce mimo pracovněprávní vztah své družce, postrádá takové jednání společenskou škodlivost (nebezpečnost) a není naplněna materiální stránka skutkové podstaty správního deliktu. Závěrem žalobce uvedl, že i dle jeho přesvědčení nepředstavuje výpomoc jeho životní družky v provozovně žalobce tak závažné provinění, aby jej bylo nutno postihovat pokutou v tak astronomické výši. Povinnost hradit pokutu ve výši, v jaké ji stanovil prvostupňový orgán, by pro žalobce znamenala nejen likvidaci jeho podnikání, ale uvrhla by jej i jeho družku do existenčních potíží.

Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Žalovaný předně zkoumal, zda došlo v posuzovaném případě k naplnění definičních znaků závislé práce a dospěl k závěru, že všechny tyto znaky naplněny byly. K námitce, že paní M. je družkou žalobce a žije s ním ve společné domácnosti, žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že ust. § 318 zákoníku práce výslovně vylučuje existenci základního pracovněprávního vztahu mezi manželi za trvání manželství a partnery, kteří uzavřeli registrované partnerství. Uvedené omezení se však nevztahuje na družku ani blízké příbuzné. Z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu není rozdíl mezi tím, zda žalobce umožnil výkon nelegální práce družce či cizí osobě. Menší míra společenské škodlivosti byla zohledněna při ukládání sankce.

II. Obsah žaloby

V žalobě ze dne 4. 2. 2014, postoupené usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2014, č. j. 22 Ad 10/2014-13, k řízení Krajskému soudu v Brně, žalobce do značné míry opakuje svoji dřívější argumentaci. Žalobce zejména zdůrazňuje, že skutečnost, že výkon práce mimo pracovněprávní vztah byl v daném případě umožněn jeho dlouholeté družce (tedy osobě v postavení fakticky takřka totožném s postavením manželky), je relevantní již pro posouzení, zda byla naplněna materiální stránka správního deliktu, nikoliv pouze pro stanovení výše ukládané sankce. V této souvislosti se žalobce odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 17/2007.

Žalobce dále poukazuje na institut rodinného závodu, který je s účinností od 1. 1. 2014 upraven zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Dle § 700 a násl. občanského zákoníku je rodinný závod takovým závodem, v němž společně pracují manželé a další příbuzní, a to aniž by mezi nimi existoval jakýkoliv pracovněprávní vztah. Pokud tedy žalobce provozoval obdobný typ podnikání pouze o několik měsíců dříve, než dotčená právní úprava týkající se rodinného závodu nabyla účinnosti, lze i z této skutečnosti dovodit absenci společenské škodlivosti (nebezpečnosti) jeho jednání. Pro úplnost žalobce uvádí, že v současné době je již paní M. jeho manželkou a od 1. 1. 2014 se společně podílí na provozu rodinného závodu ve smyslu ust. § 700 občanského zákoníku.

S ohledem na shora uvedené žalobce požaduje zrušit napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Současně žalobce požádal, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný setrval na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. K žalobním námitkám uvádí, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný se řádně vypořádali s tvrzením žalobce o absenci materiálního znaku skutkové podstaty správního deliktu. S názorem žalobce se však správní orgány neztotožnily, přičemž své stanovisko náležitě odůvodnily. Žalovaný uznává, že míra společenské škodlivosti byla v daném případě nízká, což bylo také zohledněno při stanovení výše pokuty. K použití institutu rodinného závodu žalovaný sděluje, že on, i prvostupňový orgán postupovali podle právní úpravy účinné v době spáchání deliktu. Ve zbytku žalovaný odkazuje na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

Na návrh žalobce byl žalobě usnesením č. j. 36 Ad 13/2014-33 ze dne 18. 12. 2014 přiznán odkladný účinek. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci ve stanovené lhůtě neprojeví svůj nesouhlas s tímto postupem. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

Krajský soud v Brně na základě včasné podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je **částečně důvodná**.

Mezi stranami není v zásadě sporu o skutkovém stavu, z něhož správní orgány v řízení o uložení pokuty za správní delikt vycházely a který je zachycen v kontrolním spisu a správním spisu, které měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z nichž vycházel.

Žalobce uplatnil v řízení před soudem jedinou žalobní námitku, jíž zpochybňuje správnost výroku o vině, když podle jeho názoru nelze posuzované jednání kvalifikovat jako správní delikt dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť zcela absentuje znak společenské škodlivosti (nebezpečnosti). Otázkou zohlednění materiálního znaku skutkové

podstaty správního deliktu se blíže zabývala judikatura. Poukázat lze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 8 As 29/2007 (dostupný na www.nssoud.cz), na něž se ostatně ve svém vyjádření odkazuje i žalobce, v němž bylo konstatováno, že „*správní delikty představují ve srovnání s trestnými činy jinou formu protiprávního společensky nebezpečného jednání a pro jejich trestnost mají platit podobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. Upravují-li zásady soudního trestání situaci, v níž formálně trestný skutek nelze považovat za trestný čin, je-li jeho společenská nebezpečnost nižší než nepatrná, musí obdobná pravidla platit i pro správní delikty. Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jeho trestnosti však nepostačuje, že jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Jinými slovy, aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu, a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Na těchto závěrech nemůže ničeho změnit skutečnost, že zákony upravující správní delikty stricto sensu materiální stránku deliktu neupravují. (...) Materiální stránka protiprávního jednání se tak i v případě správních deliktů musí projevit nejen při stanovení výše sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závadného jednání.*“

Žalobci lze tedy přisvědčit v tom směru, že zkoumání naplnění materiálního znaku správního deliktu je předpokladem pro shledání viny ze spáchání správního deliktu. Po prostudování správního spisu se však krajský soud nedomnívá, že by žalovaný či správní orgán prvního stupně na tuto svoji povinnost rezignovali. Úvahy týkající se společenské škodlivosti jednání žalobce jsou obsaženy v rozhodnutí obou těchto orgánů. Nutno konstatovat, že podle zjištění vyplynuvších v průběhu správního řízení se jednalo v daném případě nikoliv o ojedinělou výpomoc družky žalobce v jeho provozovně, ale o dlouhodobý a soustavný výkon nelegální práce v délce minimálně několika měsíců. Za těchto okolností nemá soud pochyb o tom, že byly v nezanedbatelné míře dotčeny hodnoty chráněné zákonem o zaměstnanosti a že jednání žalobce tedy nejen, že bylo možno formálně podřadit pod skutkovou podstatu správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ale že taktéž dosahovalo odpovídající míry společenské škodlivosti, neboť byly porušeny zájmy chráněné zákonem o zaměstnanosti. Příkladmo lze zmínit zájem na zachování důstojných pracovních podmínek zaměstnance (např. nárok na dovolenou) a jeho zaopatření pro případ stáří či nemoci (placení nemocenského a důchodového pojištění), či na straně druhé zájem na řádném odvodu finančních prostředků do státního rozpočtu (úhrada daně z příjmu apod.). Na zde uvedeném dle krajského soudu ničeho nemění ani skutečnost, že osoba, která v daném případě vykonávala u žalobce nelegální práci, byla toho času jeho dlouholetou družkou. Jak správně dovodil žalovaný, výjimku spočívající v umožnění výkonu práce mimo pracovněprávní vztah manželu či registrovanému partneru je nutno vykládat restriktivně. Jedná se o uzavřený výčet, který není možno rozšiřovat o další osoby. Lze se tedy ztotožnit se závěrem žalovaného, že na družku žalobce bylo možno pro účely posouzení, zda došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, pohlížet jako na osobu zcela cizí.

Argumentaci žalobce právní úpravou institutu rodinného závodu pak krajský soud považuje za zcela nepřipadnou, a to jak z hlediska časového (zakotveno až s účinností od 1. 1. 2014, tj. více než rok poté, co se žalobce dopustil posuzovaného jednání), tak z hlediska naplnění obsahových znaků tohoto institutu. Dle ust. § 700 odst. 1 občanského zákoníku se za rodinný považuje takový závod, „*ve kterém společně pracují manželé nebo alespoň s jedním z manželů i jejich příbuzní až do třetího stupně nebo osoby s manžely sešvagřené až do druhého stupně a který je ve vlastnictví některé z těchto osob. Na ty z nich, kteří trvale pracují pro*

rodinu nebo pro rodinný závod, se hledí jako na členy rodiny zúčastněné na provozu rodinného závodu.“ Jak je tedy patrné ze zde uvedeného, jednou z podmínek účasti na rodinném závodu je příbuzenský poměr k provozovateli závodu. Vzhledem k tomu, že paní M. v době provedené kontroly nebyla k žalobci v žádném takovém poměru, nebylo by ani z pohledu současné právní úpravy možno na jednání žalobce pohlížet jakožto na jednání právem aprobované.

Přese vše výše uvedené má však soud za to, že s přihlédnutím k dalším okolnostem je třeba napadené rozhodnutí zrušit. Nálezem ze dne 16. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13 (dostupným na <http://nalus.usoud.cz>), plénem Ústavního soudu vyhovělo návrhu Městského soudu v Praze a zrušilo ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012 Sb., ve slovech „*nejméně však ve výši 250.000 Kč*“, neboť shledalo, že je v rozporu s čl. 1, čl. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Ústavní soud konstatoval, že zrušené ustanovení, které již bylo sice novelizováno (s účinností od 1. 1. 2015 byla minimální částka pokuty snížena na 50.000 Kč), ale je stále ještě aplikovatelné, brání řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty je stanovena v takové výši, že omezuje rozhodující správní orgány přihlídnout ke specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Spodní hranice byla dle názoru vyjádřeného v předmětném nálezu stanovena zákonodárcem ve zjevně nepřiměřené výši, v důsledku čehož nemohla být rozhodnutí správních orgánů v nezanedbatelném množství případů spravedlivá, a tedy ani ústavně konformní.

Tento názor byl konkrétně potvrzen Nejvyšším správním soudem i v kontextu výkladu citovaného ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti v přezkumných řízeních před správními soudy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 12. 2014, č.j. 6 Ads 80/2013-41, přístupný na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že „*zrušením § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ nálezem sp. zn. Pl. ÚS 52/13 otevřel Ústavní soud cestu k tomu, aby správní orgány a soudy v probíhajících řízeních při ukládání pokuty za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce zohlednily osobní a majetkové poměry delikventa, aniž by je při tom limitovala protiústavně zakotvená spodní hranice pokuty ve výši 250 000 Kč. Jinak by došlo k porušení ústavně zaručeného práva podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod.*“

Byť žalobce ve svém podání nenamítal nepřiměřenost uložené sankce, krajský soud je přesvědčen, že protiústavnost ustanovení, podle něhož byla pokuta uložena, je natolik zásadní vadou, že by k ní měl přihlídnout ex offio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27). Pokud se týče dopadu shora citovaného nálezu Ústavního soudu na posuzovaný případ, nutno primárně zdůraznit, že v době rozhodování žalovaného o pokutě bylo dotčené ustanovení zákona o zaměstnanosti platné a účinné a žalovaný při ukládání pokuty postupoval v souladu se zákonem. Skutečnost, že Ústavní soud vysloví protiústavnost tohoto ustanovení a zruší je, nebyla a ani nemohla být žalovanému známa. Na tuto skutečnost je tedy nutno nahlížet jako na „novotu“, tedy okolnost, o níž žalovaný během správního řízení nevěděl, zatímco krajskému soudu v době řízení o žalobě byla již dobře známa.

Procesní postup soudu v případě existence skutkových či právních novot je upraven v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., podle něhož při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jak již ale uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99,

„přes uvedené znění zákona může být aplikace této zásady v praxi omezena. Z již dlouhodobé a konstantní judikatury Ústavního soudu se totiž podává, že při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu nemůže soud vycházet z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání, jestliže tato úprava byla v mezidobí zrušena Ústavním soudem pro neústavnost. Tato ústavně konformní interpretace ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. je již běžně reflektována i judikaturou soudů obecných, včetně Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze trvat na formálním naplnění procesního předpisu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) při vědomí, že by tím soud sice konal podle jeho textu, nikoli však smyslu. Došlo-li tedy v době po vydání napadeného správního rozhodnutí ke změně právního stavu v důsledku zrušení právního předpisu Ústavním soudem pro neústavnost, není pochyb o tom, že taková změna musí být (navzdory zcela jednoznačnému znění § 75 odst. 1 s. ř. s.) zohledněna.“

Uvedený závěr je nepochybně aplikovatelný i na nyní projednávaný případ. Žalovaný tedy nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobce správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti spáchal. Pokutu ale uložil podle protiústavního ustanovení a je tedy třeba, aby o uložení pokuty za předmětný správní delikt rozhodl znovu a přihlédl přitom ke konkrétnímu případu, aniž by byl vázán nepřiměřeně vysokou spodní hranicí pokuty.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí potvrzovalo jediným výrokem prvostupňové rozhodnutí jako celek, nezbylo soudu nic jiného, než zrušit napadené rozhodnutí celé podle § 78 odst. 1 s.ř.s. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. soud věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí nechť posoudí v dalším řízení sám žalovaný.

V. Náhrada nákladů řízení

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

V dané věci žalobce napadl svojí žalobou rozhodnutí jako celek, přičemž však jeho žalobní námitky směřovaly výhradně do výroku o vině. Krajský soud přitom shledal rozhodnutí žalovaného co do potvrzení prvostupňového rozhodnutí ve výroku o vině za zákonné. Důvodem zrušení napadeného rozhodnutí bylo v daném případě pouze zjištění o nesprávnosti výroku o trestu, který byl uložen na základě protiústavního ustanovení zákona. Ačkoliv žalobce výslovně neuvádí, že by napadal rovněž výrok o trestu, lze tuto skutečnost dovodit již ze skutečnosti, že tento výrok je zcela závislý na výroku o vině. Namítal-li tedy žalobce, že se správního deliktu nedopustil, implicitně tím brojil i proti výroku o trestu. Za těchto okolností má krajský soud za to, že lze dovodit alespoň částečný úspěch žalobce ve věci, a to ve výši jedné poloviny.

Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000 Kč (3.000 Kč za podanou žalobu, 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku) a právnímu zástupci žalobce vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za

poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je právní zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna právního zastoupení zvýšena o částku odpovídající DPH ve výši 21 %. Celkem tedy náklady žalobce činí 12.228 Kč. Žalobci je pak žalovaný povinen nahradit polovinu nákladů řízení, tj. částku ve výši 6.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II. tohoto rozsudku)

Částečný úspěch ve věci (rovněž ve výši jedné poloviny) měl rovněž žalovaný, který požádal o přiznání náhrady nákladů řízení. Tomuto však nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Krajský soud v tomto ohledu poukazuje podpůrně na názor obsažený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 7 Afs 11/2014 – 47, přístupný na www.nssoud.cz a má za to, že náhradu nákladů řízení žalovanému nelze v předmětné věci vůbec přiznat. Proto krajský soud náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal (výrok III tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. března 2016

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová